

Иван Вазов

Той

Дете бях и вярвах във бога,
и знаях, че той е в небето;
осанка той имаше строга,
каквато я виждах с тревога
на нашия храм на кубето.

И знаях, че той като нази
от плът е и слуша, и вижда,
и „дядо“ му казвах тогази –
че люби, гърми, ненавижда
от своя престол от елмази.

Днес стар съм и пак вярвам в бога.
Но веч му не зная лицето,
ни де му е трона, чертога:
той дух е, разлян в ширинето,
в душата, в света, в битието.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5121>]